

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis discernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Complectens ea quæ ad Sacramenta & mores pertinent

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1659

II. Vtrum dentur quædam peccata mortalia & venialia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38979

SECTIO II.

Virum dentur quadam peccata mortalia
& venialia.

NOMINE peccati mortalis intelligitur illud, ratione cuius homo gratia sanctificante privatur, & aeterna damnatione puniri meretur; nomine verò venialis illud quod quamvis peccatum sit, nihilominus neque gratia sanctificante privat hominem, neque damnatione aeterna dignum reddit.

Est autem certum ex fide, dari quaedam peccata mortalia; quaedam item peccata venialia. Atque in primis quaedam dentur peccata aliqua mortalia in confesso est apud omnes, & manifestè constat ex scriptura, quæ variis in locis restatur damnationem, seu mortem æternam pro quibusdam peccatis incurri: ut Eph. 5. *Omnis fornicator, aut inmundus, &c. non habet hereditatem in regno Christi & Dei.* 1. Cor. 6. 21. *Homicidii, & fornicatoribus; &c. pars illorum est in stagno ardenti igne & sulphure.*

Quod verò etiam quaedam peccata sint tantum venialia, probatur 1. ex eadem scriptura: Proverb. 26. *Septies cadet justus: 1. S. Ioan. 1. Si dixerimus, quoniam peccatum non habemus; ipsi nos seducimus, & veritas in nobis non est:* quo locum S. Ioannes loquitur de peccatis iustorum, ob quæ iusti non desinunt, & quæ proinde cum gratia sanctificante stare possunt, ut asserit S. Aug. Lib. de nat. & grat. c. 36.

Probatur 2. ex Concil. Milev. can. 7. ubi dicitur non solum peccatoribus, sed etiam iustis hanc orationis Dominicæ petitionem convenire; *Dimitte nobis debita nostrorum peccatorum, & sanctos in levia saltem & quotidiana, quæ etiam dicuntur venialia, peccata quandoque cadere.*

Certum est præterea discrimen peccati mortalis & venialis desumendum esse non ex eo quòd (ut asserunt hæretici) peccata omnia prædestinatorum, aut fidelium venialia

venialia sint, reprobatorum verò, aut infidelium mortalia; sed ex propria ratione, & natura ipsorummet peccatorum.

Id probari potest 1. ex scriptura, quæ (ut supra dictum est) declarat peccata quædam æterna morte digna esse, ac proinde mortalia, quædam verò venialia, sine ulla relatione ad prædestinationem, aut reprobationem, vel ad fidem, aut infidelitatem peccantium; imò expressè testatur, quosdam prædestinatos, & fideles peccasse mortaliter, v. g. Davidem cum perpetravit adulterium, quod haud dubie peccatum mortale fuit, ut docet S. Ambrosius lib. 2. de Abulog. David cap. 16. S. Petrum cum ter Christum negavit, in quo peccavit mortaliter, teste S. Aug. tract. 66 in S. Ioan. ubi dicit, illum in ista negatione timendo corporis mortem, animæ mortem incurrisse.

Probatum 2. ex Bulla Pii, V. & Gregorii XIII. quæ per Urbanum VIII. renovata est, in qua damnata est hæc propositio Michaëlis Baij; *Nullum est peccatum ex natura sua veniale, sed omne meretur pœnam æternam.*

Probatum 3. ex eo quòd, si peccata omnia prædestinatorum essent venialia, sequeretur prædestinatum gratiam iustificationis amittere non posse, cum per solum peccatum mortale amittatur: quod tanquam falsum & hæreticum damnatum est in Concil. Trid. sess. 6. can. 3.

Quæres, quænam sit propria & formalis ratio, per quam peccatum mortale à veniali differat. Respond. varias esse super hac quæstione Theologorum sententias. Quidam enim existimant in eo differre, quòd peccatum mortale sit contra præceptum, veniale verò contra consilium. Alii, quòd mortale sit contra legem, veniale verò præter legem. Alii probabilius, quòd peccatum mortale tollat ordinem ad ultimum finem, quia tollit charitatem & gratiam, qua homo ad Deum ordinatur, & illi tanquam ultimo fini coniungitur; veniale verò non tollat ordinem ad finem, cum non tollat charitatem; sed tantum ad media, quia ponit inordinationem in actione humana, quæ ad Deum referri deberet tanquam ad ultimum finem, nec tamen

tamen potest, cum peccatum non possit in Deum referri. Alij denique probabilissimè asserunt, rationem formalem distinctivam peccati mortalis a veniali in eo consistere, quod in quolibet peccato mortali reperitur contemptus Dei vel expressus, vel tacitus seu interpretativè, quod ex plerisque scripturæ locis colligitur, in quibus conqueritur Deus se à peccatoribus sperni & contemneri, ex quo sequitur dissolutio charitatis, & amicitia, quæ inter Deum & hominem intercedit? in peccato autem veniali non reperitur, nec proinde ipsius charitatis & amicitia diuinæ dissolutio; sicut in amicitia humana leues alicui offensæ licet ipsi displiceant, non tamen vsque ad contemptum procedunt, nec proinde amicitia vinculum, & unionem dissolunt.

SECTIO III.

*Quaratione peccata mortalia. & venialia
inter se dignosci possint.*

QUAMVIS, vt sect præ diximus, certissimum sit, & scripturis apertissimè constet, peccata mortalia & venialia inter se differre? quam tamen peccata in specie, aut in indiuiduo mortalia sint, & à regno cælorum per totam æternitatem excludant? quam sint venialia & perversionem ad illud pro determinato tantum tempore impediunt, ex solo proprio & particulari iudicio certissimum est in venire, (vt cum S. Aug. lib. 21. de ciu. cap. loquamur) & periculosissimum definire.

Quia tamen ad Sacerdotis officium spectat distinguere lepram à lepra, nec iustam in pœnitentiæ Tribunalis sententiam ferre potest, nisi gravitatem, aut leuitatem illorum dignoscat? idcirco, vt in re obscurissima lucem aliquam afferamus, quasdam hic obseruationes communitè à Doctoribus receptas & à SS. patribus approbatas proponemus, quibus in quolibet casu peccatum mortale